

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 45Ek/1110/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118308828
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6118308828.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnených: v prvom rade: mal. Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom č. XXX, XXX XX E. a v druhom rade: mal. I. H., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom č. XXX, XXX XX E., zákonne zastúpených matkou: I. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom č. XXX, XXX XX E., právne zastúpených: D. G. E., advokát so sídlom D. námestie XX/X, XXX XX V., proti povinnému: X. H., XX.X.XXXX, trvale bytom č. XXX, XXX XX Z., právne zastúpenému: G. H. V., advokát so sídlom B. U. XXXX, XXX XX B., vykonávanej súdnym exekútorom: JUDr. Jaroslav Kabáč ml., Exekútorský úrad so sídlom Trojičné námestie 191, 027 44 Tvrdošín, pod sp. zn. XXX EX XXX/XX, rozhodujúc o sťažnosti oprávnených v 1. a 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 45Ek/1110/2018 zo dňa 14. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 45Ek/1110/2018 zo dňa 14. novembra 2019 vydané vyšším súdnym úradníkom m e n í vo výroku I. tak, že súd povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznáva.

II. Vo zvyšnej časti súd sťažnosť oprávnených v 1. a 2. rade z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Oprávnené v 1. a 2. rade sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 26.7.2018 domáhali od povinného vymoženiu výživného na základe exekučného titulu - rozsudku č.k. XXP/XX/XXXX-XXX zo dňa 05.02.2018 a na základe opravného uznesenia č.k. XXP/XX/XXXX-XXX zo dňa 15.02.2018, ktoré vydal Okresný súd Žilina. Dňa 10.8.2018 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora. Súd uznesením sp. zn. 45Ek/1110/2018 zo dňa 14.11.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.12.2018, exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. b) v spojení s § 611 ods. 3 prvej vety zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil z dôvodu, že došlo k zrušeniu exekučného titulu, ktorý je v danom prípade podkladom na vykonanie exekúcie a stanovil, že o náhrade trov exekúcie bude rozhodovať v samostatnom uznesení.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 45Ek/1110/2018 zo dňa 14.11.2019 rozhodol o trovách účastníkov tak, že povinnému priznal voči oprávneným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov exekučného konania vo výške 305,56 eur, oprávneným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal a oprávnené v 1. a 2. rade zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu paušálnych výdavkov vo výške 36 eur. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 199a ods. 1, 2, § 199d ods. 1, 2 Exekučného poriadku, na ust. § 22 ods. 1, 2 vyhlášky č. 68/2017 Z. z., na ust. § 13a ods. 2 písm. c), § 10 ods. 4, § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a vecne tým, že oprávneným v 1. a 2. rade uplatnené trovy exekučného konania vo výške 366,67 eur nepriznal z dôvodu ich neúspechu vo veci, keďže exekúcia bola v celom rozsahu zastavená. Oprávnené v 1. a 2. rade zaviazal povinnosťou uhradiť povinnému náhradu trov exekúcie s odôvodnením, že po

uplatnení zásady úspechu vo veci, kedy neúspešný účastník je povinný nahradiť účelne vynaložené trovy exekúcie úspešnému účastníkovi vyhodnotil, že v exekučnom konaní bol úspešný povinný, keďže súd na základe návrhu povinného exekúciu zastavil a preto priznal povinnému, ako úspešnej strane v konaní, nárok na náhradu trov exekučného konania voči oprávneným v 1. a 2. rade v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. vo výške 338,76 eur za dva úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie návrhu na zastavenie exekúcie (143,57 eur x 2 úkony + režijný paušál 9,21 eur za rok 2018 x 2). Napokon súd zaviazal oprávnené v 1. a 2. rade na zaplatenie náhrady paušálnych výdavkov súdneho exekútora vo výške 36 eur, pretože sa exekúcia skončila zastavením z dôvodu, ktorý možno pričítať oprávneným v 1. a 2. rade. Súd pojem „procesné zavinenie“ posudzoval objektívne a výlučne z procesného hľadiska. Oprávnené v 1. a 2. rade síce podali návrh na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, avšak následne sa povinný odvolaním voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie úspešne domohol zrušenia exekučného titulu, čo bolo dôvodom zastavenia exekúcie a z procesného hľadiska tak oprávnené v 1. a 2. rade zavinili zastavenie exekúcie, pretože nie je splnený základný materiálny predpoklad exekúcie, ktorým je vykonateľné rozhodnutie.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podali oprávnené v 1. a 2. rade v zákonom stanovenej lehote dňa 5.12.2019 sťažnosť, ktorou žiadali, aby súd napádané uznesenie zrušil v celom rozsahu. Sťažnosť odôvodnili tým, že návrh na vykonanie exekúcie podali v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré bolo v zmysle Civilného sporového poriadku predbežne vykonateľné a na základe ktorého dal zákonodarca možnosť domáhať sa vykonateľnosti takéhoto rozhodnutia. Nesúhlasili s tým, že im je kladené zavinenie zastavenia exekúcie v dôsledku toho, že odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, ktorý ich oprávňoval domáhať sa výživného voči povinnému a považujú to za nespravodlivé a vidia vtom dôvody hodné osobitného zreteľa na zrušenie napádaného rozhodnutia. Poukázali na typ konania a teda, že ide o domáhanie sa výživného voči otcovi neplatičovi, ktorý im na výživu nijako neprispieva. Odkázali na starú rímsku zásadu: „Summum ius, summa inuria“, podľa ktorej vykladať právo bez spravodlivosti je bezprávie.

4. Povinný sa k sťažnosti oprávnených v 1. a 2. rade v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

9. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

13. Súd po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkmi konania, v ktorých neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť oprávnených v 1. a 2. rade je sčasti a to

vo výroku I. napádaného rozhodnutia dôvodná a vo zvyšnej časti v napádaných výrokoch II. a III. je nedôvodná. V danom prípade vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav vecí, avšak čo sa týka výroku I. zo zistených skutočností vyvodil nesprávny právny záver.

14. Oprávnené v 1. a 2. rade v sťažnosti namietali, že návrh na vykonanie exekúcie podali v čase, keď bol exekučný titul vykonateľný a preto nesúhlasili s tým, že im je kladené zavinenie zastavenia exekúcie v dôsledku zmeny rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom. Keďže sa domáhajú vymoženía výživného voči povinnému - otcovi neplatičovi, ktorý im na výživu nijako neprispieva, vidia vtom dôvody hodné osobitného zreteľa na zrušenie napádaného rozhodnutia, pričom podľa nich má súd vykladať právo spravodlivo. Súd preto preskúmal napádané rozhodnutie, pričom čo do výroku I. dospel k záveru, že tento je potrebné zmeniť a povinnému náhradu trov exekúcie voči maloletým oprávneným v 1. a 2. rade nepriznať z dôvodu, že vo vzťahu k povinnému nejde o dôvod zastavenia exekúcie, ktorý možno oprávneným v 1. a 2. rade pričítať. Súd pri uvedenom vychádzal z ust. § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý výslovne určuje, že povinnému je možné priznať nárok na náhradu trov konania len v prípade, ak ide o dôvod na zastavenie exekúcie, ktorý možno oprávnenému pričítať. Tieto zákonné predpoklady umožňujúce súdu priznať povinnému voči oprávneným trovy exekučného konania v danom prípade splnené neboli, pretože oprávnené v 1. a 2. rade podali návrh na vykonanie exekúcie na podklade materiálne aj formálne predbežne vykonateľného exekučného titulu, ktorého až následné zrušenie viedlo k zastaveniu exekúcie, z čoho však nemožno vyvodit' zavinenie oprávnených v 1. a 2. rade na zastavení exekúcie vo vzťahu k povinnému a teda nemožno im uložit' vo vzťahu k povinnému povinnosť náhrady jeho nákladov. Súd v sťažnostnom konaní preto podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku a contrario povinnému voči oprávneným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal a preto zmenil výrok I. napádaného rozhodnutia.

15. Súd v sťažnostnom konaní ponechal výrok II. napádaného rozhodnutia v platnosti, pretože oprávneným v 1. a 2. rade ako neúspešným účastníkom konania s poukazom na odôvodnenie vyššieho súdneho úradníka náhradu trov exekučného konania nebolo možné priznať.

16. Iný spôsob posudzovania zavinenia na zastavení exekúcie sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade výdavkov súdneho exekútora. Čo sa týka výroku III. napádaného rozhodnutia, tam sudca nevzhladol pochybenie vyššieho súdneho úradníka, keď tento na trovy súdneho exekútora vo výške 36 eur zaviazal spoločne a nerozdielne oprávnené v 1. a 2. rade.

17. Podľa § 198 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona.

18. Podľa § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydat' upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

19. Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

20. Podľa § 197 ods. 2 Exekučného poriadku, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.

21. Na zdôraznenie správnosti výroku o zaviazaní oprávnených v 1. a 2. rade nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu výdavkov exekúcie sťažnostný súd uvádza, že nespochybňuje oprávnenie oprávnených v 1. a 2. rade podať návrh na vykonanie exekúcie, keďže v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie disponovali predbežne vykonateľným exekučným titulom, súčasne však spolu s podaním návrhu na vykonanie exekúcie prešlo na oprávnené v 1. a 2. rade aj riziko, že budú zaviazané znášať trovy súdneho exekútora v prípade, ak dôjde k ukončeniu exekúcie z iných dôvodov, ako vymožením uloženej povinnosti. Z ustanovenia § 197 Exekučného poriadku totiž bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súdnemu exekútorovi v takomto prípade patrí náhrada paušálnych výdavkov,

ktorá je určená osobitnou vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Oprávnené v 1. a 2. rade spochybnili, či im je možné dôvod zastavenia exekúcie pričítať. Všeobecne možno uviesť, že oprávnenému pri posudzovaní otázky trov súdneho exekútora je možné dôvod zastavenia pričítať vždy, nakoľko pokiaľ by návrh na vykonanie exekúcie podaný nebol, žiadne náklady by súdnemu exekútorovi s vedením exekúcie nevznikli. Aj keď o výkon práva podať návrh na vykonanie exekúcie, nejde o výkon práva bezodplatný. Súdny exekútor nie je bez ďalšieho oprávnený poverenie udelené súdom na základe návrhu oprávneného odmietnuť, či vrátiť, ale exekúciu je povinný začať vykonávať, s čím mu bez pochybností vznikajú náklady bez možnosti túto skutočnosť ovplyvniť. K tvrdeniam oprávnených v 1. a 2. rade, že si svoje právo uplatniť mohli, avšak jeho realizácia bola zmarená postupom súdu druhej inštancie, súd uvádza, že s nimi je možné súhlasiť, ale uvedené procesné pochybenie súdu prvej inštancie nemožno pričítať ani súdnemu exekútorovi, ktorému vznikli náklady spojené s vedením exekúcie iba z dôvodu, že oprávnené v 1. a 2. rade podali návrh na vykonanie exekúcie. Realizácia práva oprávnených v 1. a 2. rade nebola zmarená ani postupom exekučného súdu, ani postupom súdneho exekútora, a preto pokiaľ vznikli v exekučnom konaní súdnemu exekútorovi náklady, má ich mať nahradené od toho, komu možno dôvod zastavenia pričítať. Súd v sťažnostnom konaní preto vyhodnotil, že v napádanom rozhodnutí boli oprávnené v 1. a 2. rade správne zaviazané na úhradu trov povereného súdneho exekútora, keďže exekúcia sa ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a súčasne ide o dôvod, ktorý možno podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku oprávneným v 1. a 2. rade pričítať.

22. Z uvedených dôvodov súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 45Ek/1110/2018 zo dňa 14.11.2019 vo výroku I. podľa § 250 ods. 2 CSP zmenil tak, že povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznáva, pričom ostatné časti napádaného rozhodnutia ponechal zachované a preto sťažnosť vo výroku II. a III. napádaného rozhodnutia podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

23. O trovách sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli účastníkmi uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.